

ΟΙ ΘΥΓΓΟΙ, ΗΤΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟ-
ΝΟΙ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΣ. Συνέχεια από Σελ. 35.

Ἐνίοτε, σπανιώτατα ὅμως, ἀναγκάζονται οἱ Θύγγοι νὰ παραβαίνοσι τὸν κανόνα, ὅστις ἀπαιτεῖ νὰ μὴ θανατόνωσιν ἐκτὸς διὰ πνιξίματος. Τοῦτο συνέβη εἰς μίαν περίστασιν, ὁπότε ἀπέλαβαν 600,000 δραχμάς. 'Τὰ χρήματα,' λέγει Θύγγος τις, 'ἦσαν φορτωμένα εἰς καμήλους. Ὅταν ἐδόθη τὸ σημεῖον, ὠρμήσαμεν κατεπάνω των, τὰς ἐπιάσαμεν ἀπὸ τοὺς χαλινοὺς, ἔ τὰς ἐκάμαμεν νὰ καθίσωσι, κτυποῦντες αὐτάς με φραβδία. Οἱ ἀγωγιάται, τὸν ἀριθμὸν ὀκτῶ, ἐκρατήθησαν καὶ ἐφονεύθησαν· ἄλλοι ἐπνίγησαν, ἄλλοι διετροπύθησαν με λόγχας, καὶ ἄλλοι κατεκόπησαν με σπαθία. Ἐμπορον τινά, ὁ ὁποῖος τοὺς ἠκολουθοῦσεν ἐφιππος, τὸν ἐσύραμεν ἀπὸ τὸ ἄλογόν του, καὶ τὸν ἐπνίξαμεν. Εὐθύς μετεφέραμεν τὸν θησαυρὸν εἰς τὰ κτήνη μας, ἐρρίψαμεν τὰ σώματα εἰς μίαν φάραγγα, καὶ ἐπροβαίναμεν τρεῖς ἡμέρας χωρὶς νὰ σταθῶμεν πούποτε, ἐπειδὴ ἐγνωρίζαμεν ὅτι ἠθέλαμεν ἀμέσως καταδιωχθῆν. Ὅτε δὲ ἤμεθα πλέον ἔξω κινδύνου, ἐστάθημεν καὶ διεμοιράσθημεν τὰ λάφυρα, ἀφοῦ πρῶτον ἐβάλαμεν κατὰ μέρος τὸ ἀνάλογον μερίδιον διὰ τὸν ναὸν τῆς προστάτιδος θεᾶς μας Λανείας.'

Εἰς τὴν Βεγγαλίαν, ἣτις διαρρέεται ὑπὸ πλήθους ποταμῶν, μεταβάλλουν ὅπως οὖν τὸ σχέδιον οἱ πανοῦργοι οὗτοι ἀνθρωποκτόνοι, διὰ νὰ συμφωνῇ με τὰς περιστάσεις τοῦ τόπου. Θύγγων περάματα ἀκολουθοῦν ἐν τῷ ἄλλο μέσα εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐκ βραχέων διαστημάτων, ὥστε, ἂν ἀποφύγη τὸ ἐν ὁ ὁδοιπόρος, νὰ πέσῃ ἐξάπαντος εἰς τὰ βροχία τοῦ ἄλλου. Οἱ πλέον εὐπρόσωποι καὶ ἱκανοὶ σύντροφοι περιέρχονται τοὺς δρόμους, τὸ φαινόμενον ὡς ὁδοιπόροι, ἔργον ὅμως μοναδικὸν ἔχοντες νὰ δελεάζωσιν εἰς τὰ πλοιάρια τοὺς ἀπαντῶντας. Ἀφοῦ οἱ δυστυχεῖς ἐμβῶσιν εἰς ταῦτα, σηκόνουν οἱ Θύγγοι τὸ πέραμα, καὶ μετ' ὀλίγον πνίγουν καὶ ῥίπτουν εἰς τὸν ποταμὸν τοὺς ἐπιβάτας, φροντίζοντες ὅμως ἔ νὰ συντρίβωσι τὸ ραχοκόκκαλον αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ τύχη καὶ ἀναλαβόντες τοὺς καταμαρτυρήσωσι.

Καθὼς πᾶν ἄλλο σύστημα, παρόμοια καὶ ὁ Θυγγισμὸς ἔχει τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς ὀρθοδόξους του. Οἱ πρῶτοι, κατοικοῦντες τὰ βορεινότερα μέρη τῆς Ἰνδοστάν, φονεύειν ἀδιακρίτως καὶ ἀνεξαιρέτως ἀνδρας καὶ γυναῖκας. Οἱ δεῦτεροι, πρὸς νότον τοῦ ποταμοῦ Νερβύδδα διατρίβοντες, φυλάττουν τὸν νόμον τοῦ συστήματος αὐτῶν, ὅστις ἀπαγορεύει τὸν φόνον ὀποι-
ασδήποτε γυναικός, καὶ προσέτι παντὸς ψωμο-

ζήτου μοναχοῦ, ποιητοῦ, μουσικοῦ, χορευτοῦ, ελαιοπώλου, σαρωτοῦ, σιδηρουργοῦ, τέκτονος, ἀναπήρου ἢ λεπροῦ, ὡς καὶ τῶν ὅσοι βόσκουν ἀγγελάδας, ἢ κρατοῦν ὑδρίας πλήρεις ἀπὸ ὕδαρ τοῦ Γάγγου. Αἱ ἐξαιρέσεις ὅμως αὐταὶ δὲν ἔγιναν ἀπὸ συμπάθειαν, ὡς ὑπέθεσαν τινές· ἀλλὰ μόνον ἀπὸ αἰσθημά τι δεισιδαιμονικόν.

Ἐνίοτε φυλάττουν οἱ Θύγγοι μικρὰ παιδία, τόσον ἀρσενικὰ ὅσον καὶ θηλυκὰ, υἱοθετοῦντες αὐτὰ ὡς ἴδια των· καὶ κάποτε δὲ σώζονται ὠριμωτέρας ἡλικίας νεάνιδες, διὰ νὰ γένωσιν αἱ σύζυγοι τῶν φονευσάντων τοὺς ἰδίους των γονεῖς. Πολλάκις ὅμως προέρχονται ἐκ τῆς συνηθείας ταύτης σκηναὶ φρικωδέσταται. Ἴδου τινὰ παραδείγματα.—

Εἰς συνοδίαν εἰκοσιεπτὰ ὑποκειμένων ἦσαν δύο ἀγόρια, τὰ ὅποια δύο Θύγγοι ἐφύλαξαν με σκοπὸν νὰ τὰ υἱοθετήσωσιν. Ἐν ἀπὸ τὰ ἀγόρια ταῦτα, ὅταν ἴδε τὰ σώματα νὰ ριφθῶσιν εἰς τὸν λάκκον, καὶ νὰ σκεπασθῶσι με χώματα καὶ με θάμνους, ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρότατα. Ὁ νέος αὐτοῦ πατὴρ ἐπροσπάθησε νὰ τὸ καθησυχάσῃ· ἀλλὰ μὴ δυναθεῖς, τὸ ἤρπαξεν ἀπὸ τὰ μηρία, τοῦ ἐσύντριψε τὴν κεφαλὴν κατεπάνω μιᾶς πέτρας, καὶ τὸ ἀφήκε νεκρόν. Ἄλλο.— Ὡραίας τινὸς νεάνιδος ἐφονεύθησαν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, ὁμοῦ με τριάκοντα ἔξ ἄλλους· τὴν κόρην ἐφύλαξε Θύγγος τις ὡς σύζυγον τοῦ υἱοῦ του. Ἐπειδὴ ὅμως ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα, φωνάζουσα, κτυποῦσα χαμαὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ζητοῦσα νὰ θανατωθῇ, χωρὶς νὰ διδῇ τὴν ἐλαχίστην ἀκρόασιν εἰς τὰς λαμπράς ὑποσχέσεις τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ, ἐβαρύνθη τελευταῖον ὁ Θύγγος, καὶ περάσας τὸ μαντίλιον εἰς τὸν λαιμὸν τῆς, τὴν ἐπνίξε.— Μήτηρ με βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας ἐπέσεν εἰς τῶν κακούργων τούτων τὰς χεῖρας. Ἡ γυνὴ ἐπνίγη, ἀλλὰ τὸ βρέφος τὸ ἐφύλαξέ τις, διὰ νὰ τὸ υἱοθετήσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦ παρέστησε συναδελφός τις, ὅτι δὲν ἠθέλεν εἶσθαι ἀσφαλὲς νὰ φέρωσι νήπιον μαζῆ των, τὸ ἔρριψεν ὁ καλὸς οὗτος Θύγγος ἐπάνω εἰς τὰ νεκρὰ σώματα, καὶ τὸ ἔθαψε ζωντανόν!

Ἐκ τῶν προειρημένων ἔλαβεν ἴσως ὁ ἀναγνώστης ἰδέαν ἱκανὴν τῶν φρικτῶν ἔργων τῆς πνικτικῆς ταύτης εταιρείας. Βέβαια δὲν ὑπῆρξε ποτὲ σύστημα μυστικοῦ φόνου, τόσον ἐκτετα-
μένον, τόσον ἐντελῶς διωργανισμένον, ἢ τόσον εὐτυχῶς διὰ τοσοῦτον χρόνου διάστημα ἐξακολουθούμενον. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν οἱ ἀνθρωποὶ αὐτοὶ συνείδησιν; ἐμπορεῖ τις νὰ ἐρωτήσῃ. Τίμν τρόπον ἐσβέσθη πᾶν αἰσθημα τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὰς ψυχὰς των; Τίμν τρόπον βλέπουν με ἀτάραχον ὄμμα τὰ ἀθῶα σφάγια τῶν ἀνοσί-
ων χειρῶν των;

Ἀρχαία τις καὶ πατροπαράδοτος πλάνη κυριεῖται τοὺς ταλαιπώρους τοὺτους ἀνθρώπους, ἥτις, ἠλιθιόνοσα τὴν συνείδησιν, καὶ κατασιγάουσα τὰς ἐνοχλητικὰς κραυγὰς τῆς, τοὺς ἀφίνει ἐλευθέρους νὰ πράττωσιν ἀταράχως τὰ δεινὰ μὲν ἀλλ' ἐπικερδῆ αὐτῶν ἐγκλήματα. Δὲν ὑπάρχει Θύγγος, οὐδ' ὁ πλέον πεφωτισμένος, ὅστις ἔχει τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς θείας ἀρχῆς τοῦ Θυγγισμοῦ· οὐδεὶς αὐτῶν ἀμφιβάλλει, ὅτι, ὅσοι ἠκολούθησαν τὴν πικτικὴν ταύτην τέχνην κατὰ τοὺς διαταγμένους κανόνας καὶ τελετὰς, ἐπρατταν ἔργον θεάρεστον, ἐνεργοῦντες ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς καὶ τὴν προστασίαν τῆς θεᾶς Καλῆς, ἢ Λαυείας· καὶ ἐπομένως οὐδεὶς αἰσθάνεται τὸν παραμικρὸν ἔλεγχον συνειδότος διὰ τοὺς φόνους, ὅσους ἐπέτελεσεν αὐτός, ἢ ἐβοήθησε νὰ ἐκτελέσωσιν ἄλλοι τῶν ὁμοτέχων του. Ὁ Θύγγος λογίζεται τοὺς φονευθέντας ὡς σφάγια προσφερθέντα εἰς τὴν θεάν· καὶ τοὺς ἐνθυμεῖται ὡς ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐνθυμεῖτο τὰ βώδια, καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κρόνου τὰ τέκνα, ὅσα ἐθυσίαζαν ἐπάνω εἰς τοὺς βωμοὺς των. Μελετᾷ τοὺς φόνους αὐτοῦ ἀδιστακτικῶς· τοὺς ἐνεργεῖ ἀλύπητα· καὶ τοὺς ἐνθυμεῖται ἀτάραχα. Δὲν ἐνοχλοῦν τὰ ὄνειρά του· δὲν τὸν φέρει ἀνησυχίαν τινὰ ἢ ἐνθύμησις αὐτῶν εἰς τὸ σκότος, εἰς τὴν μοναξίαν, ἢ εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου.

Τὰ μυθολογούμενα περὶ τῆς θείας ἀρχῆς ἐνὸς τόσον διαβολικοῦ συστήματος εἶναι ὡς ἀκολούθως.—Δαίμων τις ἐνοχλοῦσε τὸν κόσμον, καὶ κατέτρωγε τοὺς ἀνθρώπους, ὅσακις ἐγεννῶντο ἢ ἐπλάττοντο· διὰ τὸν πληθυσμὸν λοιπὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀπεφάσισεν ἡ Καλὴ Λαυεία νὰ θανατώσῃ αὐτόν. Ὁ δαίμων οὗτος, λέγουν, εἶχε τόσον ὕψος, ὥστε ὁ βαθύτατος ὠκεανὸς δὲν ἔφθανεν ὑπὲρ τὴν ὀσφύνην του· καὶ ἀκολούθως εὐκόλως ἠδύνατο νὰ περιέρχεται τὸν κόσμον. Ἡ Καλὴ Λαυεία τὸν ἐπολέμησε, καὶ τὸν κατέκοψε· ἀλλ' ἀπὸ πᾶσαν ρανίδα τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐγεννήθη ἄλλος δαίμων, καὶ ὅτε ἤρχισε νὰ κατακόπη καὶ τοῦτος, ἀπὸ πᾶσαν ρανίδα τοῦ αἵματος αὐτῶν ἄλλος δαίμων ὡσαύτως ἀνεφύετο, καὶ ὁ ἀριθμὸς ἤϋξανε κατὰ τὴν γεωμετρικὴν ταύτην ἀναλογίαν, ἕωσού ἀπέκαμεν ἡ θεὰ θανατόνοσα. Τότε ἔπλασε δύο ἀνθρώπους ἐκ τοῦ ἰδρωτός, ὅστις ἔρρεεν ἀπὸ ἕνα τῶν βραχιόνων τῆς, καὶ δώσασα εἰς ἕκαστον αὐτῶν μαντίλιον, τοὺς εἶπε νὰ φονεύσωσιν ὅλους ἐκείνους τοὺς δαίμονας, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν οὔτε σταλαγμὸν τοῦ αἵματος αὐτῶν νὰ πέσῃ καταγῆς.

Τελειώσαντες τὸ ἔργον, ἐξήτησαν νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ μαντίλια εἰς τὴν θεάν· ἀλλ' ἐκείνη τοὺς παρήγγειλε νὰ τὰ φυλάττωσιν ὡς τὰ ἔργαλα

τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας ἐμελλαν νὰ κερδαίνωσι τὰ πρὸς ζωὴν οἱ ἀπόγονοί των, πνίγοντες ἀνθρώπους μὲ τὰ μαντίλια ταῦτα, ὡς αὐτοὶ εἶχαν πνίξιν τοὺς δαίμονας, καὶ ζῶντες ἀπὸ τὰ ἐκ τῶν πνιγομένων λάφυρα· ἐπρόσθεσε δὲ ἡ Καλὴ, ὅτι, ἐπειδὴ αὐτοὶ, ἐξολοθρεύσαντες τοὺς δαίμονας, ἐστάθησαν αἴτιον νὰ πληθυνθῇ τὸ ἀνθρωπίνον γένος, δὲν ἤθελεν εἶσθαι παρὰ δίκαιον νὰ λαμβάνωσιν οἱ ἀπόγονοί των ὀλίγους τινὰς ἀνθρώπους πρὸς ἰδίαν των χρῆσιν.

Τοὺς ἐδιώρισε, πρὸς τοῦτους, ἡ θεὰ ν' ἀφίνωσι τῶν σφαγίων τὰ σώματα ἐπὶ τῆς γῆς, διότι αὐτὴ ἤθελε φροντίζειν νὰ τὰ ἐκβάλλῃ ἀπὸ τὸ μέσον, μὲ συμφωνίαν ὅμως ποτὲ νὰ μὴ γυρίσῃ κἀνεὶς αὐτῶν νὰ ἴδῃ τίνι τρόπῳ τὰ διέθετεν. Ἀλλὰ μίαν φορὰν δούλος τις ἀπετόλμησε νὰ κυττάξῃ ὀπίσω, καὶ ἴδε τὴν θεὰν ὀλόγυμνον κατατρώγουσαν τὰ σώματα, καὶ διασκορπίζουσαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ σεμνότης καὶ ἀξιοπρέπεια τῆς Λαυείας φυσικὰ ἐπειράχθησαν μεγάλως, καὶ τοὺς εἶπεν ὅτι εἰς τὸ μέλλον πρέπει νὰ θάπτωσι τοὺς νεκροὺς οἱ ἴδιοι· ἀλλ' ἀπὸ τινὰ συμπαθείας κείψανα διὰ τοὺς ἀρχαίους αὐτῆς ὁπαδοὺς, τοὺς ἐχάρισε λισγάριον προικισμένον μὲ διαφόρους ὑπερφυσικὰς ιδιότητας.

Ἐκαστὸν τάγμα τῶν ληστῶν τούτων καθιερόναι ἐν λισγάριον πρὸ πάσης ἐκστρατείας· θεωρεῖ δὲ τὸ λισγάριον ὁ Θύγγος, καθὼς ὁ στρατιώτης τὸ σπαθίον του· καὶ ὁμνεῖ ἐπ' αὐτοῦ, καθὼς ὁ Χριστιανὸς ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ πανουργότερος, καθαριώτερος, σωφρονέστερος, καὶ προσεκτικώτερος τῆς συνοδίας ἔχει κρυμμένον τὸ καθιερωμένον τοῦτο λισγάριον εἰς τὴν ζώνην τῆς ὀσφύος του· ὅταν δὲ κατασηκώσῃ, τὸ χώνει εἰς ἀσφαλῆ τόπον, μὲ τὴν μύτην αὐτοῦ ἐστραμμένην πρὸς τὸ μέρος, κατὰ τὸ ὁποῖον σκοπεῖται νὰ ὑπάγωσιν· ἐάν δὲ συμφέρῃ νὰ διευθυνθῶσιν ἀλλαχοῦ, ἡ μύτη τοῦ λισγαρίου θέλει εὐρεθῆν γυρισμένη. Ἀρχήτερα τὸ ἐρρίπταν εἰς πηγάδιον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀνέβαιναν ἀπ' ἑαυτοῦ, ὅταν ἐπροσκαλεῖτο μὲ τὰς ἀνηκούσας ἱεροπραξίας· ἀλλ' ἀφοῦ οἱ ἀρκτικοὶ Θύγγοι ἤρχισαν νὰ πράττωσι τὰ ἀθέμιτα, καὶ νὰ ἀμελῶσι τὰ ἐντεταλμένα, ἔχασε τὴν ἀρετὴν ταύτην, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς αὐτούς· διότι εἰς τὴν μεσημβρινωτέραν Ἰνδοστάν, ὅπου ἐπικρατεῖ ἀβλυγτος ὁ Θυγγισμὸς, τὸ θαῦμα ἐνεργεῖται μέχρι τῆς σήμερον. Μὲ τὸ λισγάριον τοῦτο σκάπτουν τῶν πνιγομένων τοὺς τάφους.

Κοινότερον ὅμως καὶ δραστηριώτερον μεσελαβεῖ ὑπὲρ τῶν δούλων αὐτῆς ἡ θεὰ διὰ μέσων οἰωνῶν. Τούτους στοχάζονται οἱ Θύγγοι ὡς σημεῖα ἐπίτηδες διωρισμένα νὰ τοὺς ὀδηγῶσιν εἰς τὸ θῆρευμά των, ἢ νὰ τοὺς ρουθετῶσι περὶ

προσεγγίζοντος κινδύνου. Οὐδέποτε πνίγει ὁ ἑσθόδοξος Θύγγος, ὅταν ἦναι ἀπαίσιοι οἱ οἰωνοί· καί, ἐκ τοῦ ἐναντίου, πνίγει πάντοτε, ὅταν ἦναι αἰσιοί.

Καταλαμβάνει τώρα ὁ ἀναγνώστης πόθεν προήλθεν, ὅτι διὰ πολλοὺς αἰῶνας ἠκολούθησαν τὸν φόνον ὡς τέχνην μυριάδες ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεὶς εἶχε τὴν πικραμικρὰν ὑποψίαν ὅτι ἐπραττε κακόν. Οἱ Θύγγοι εἶναι ὀπαδοὶ αἱματοχαροῦς θεότητος. Εἰς τοὺς Θύγγους ἡ ἀνθρωποκτονία εἶναι πράξις θρησκευτικῆ, ὅσον ἡ φιλανθρωπία εἰς τὸν Χριστιανόν. Τόσον ἀπέχουν οἱ ταλαίπωροι οὗτοι τοῦ νὰ φαντάζονται ὅτι εἶναι ἴσοι μὲ κοινούς φονεῖς, ὥστε καὶ θέλναι νὰ νομίζονται δημόσιοι εὐεργεταί, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἀνοίγουν τὴν συντομωτέραν, καί, ἂν πρέπη νὰ τοὺς πιστεύσωμεν, τὴν βεβαιωτέραν ὁδὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς!

Ἐπίται ἡ συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΒΙΟΥ.

Πρὸς τοὺς ἐπαινοῦντας τὴν ἐρημίαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς ἠθέλα εἰπεῖν, ὅτι αὐτὴ μὲν εἶναι σημεῖον ὑπομονῆς, ὄχι δὲ ἰκανὴ φανέρωσις ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης ψυχικῆς ἀνδρείας. Αἰότι ὁ καθήμενος ἐπάνω εἰς τὸ πηδάλιον μέσα εἰς τὸν λιμένα ἀκόμη δὲν ἐδοκίμασεν ἀκριβῶς τὴν τέχνην τῆς ναυτικῆς· ὁποιος δὲ εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους ἠδυνήθη νὰ σώσῃ τὸ πλοῖον ἀπὸ τοὺς κινδύνους, κἀνεὶς δὲν ἠθέλεν εἰπεῖν ὅτι δὲν εἶναι ἄριστος κυβερνήτης. Αἰοπὸν δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν καὶ τὸν μοναχόν, ὅτι εἰς τὴν ἔρημον δὲν συγχίζεται, καὶ δὲν ἀμαρτάνει πολλὰ καὶ μεγάλα ἀμαρτήματα, διότι δὲν ἔχει ὅσα διεγείρουν καὶ παρακινοῦν τὴν ψυχὴν· ἀλλὰ ὁποιος, παραδῶσας τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς ὀλόκληρα πλήθη, καὶ ἠναγκασμένος νὰ βαστᾷ τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ, μένει στερεὸς καὶ ἀκλινής, διακυβερωτὸν ἡσυχῶς τὴν ψυχὴν τοῦ μέσα εἰς τὸν χειμῶνα, οὗτος εἶναι δίκαιον νὰ ἐπαινῆται καὶ νὰ θαυμάζεται, καθότι δείχνει ἐμπράκτως τὴν δοκιμὴν τῆς ἀνδρείας του. Αἰοπὸν μὴ θαυμάσῃς καὶ σὺ, ὅτι φεύγων τὴν ἀγορὰν καὶ τὰς συναναστροφὰς τῶν πολλῶν, δὲν ἔχω πολλοὺς κατηγοροὺς· ἐπειδὴ, ἐὰν κοιμώμενος δὲν ἠμάρτανα, καὶ μὴ παλαίων δὲν ἐπιπτα, καὶ μὴ πολεμῶν ἐφυλαττόμην ἀβλαβῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ θαυμάζῃς. Καὶ εἶπέ με ποῖος θέλει ἐμπορεύσιν νὰ κατηγορήσῃ ἢ νὰ ἐσκεπάσῃ τὰς ἀμαρτίας μου; τοῦτο τὸ κελλίον; ἀλλὰ εἶναι ἀναίσθητον καὶ ἄφωνον.—ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ νὰ σὲ ἀγαπῶσι μὲν οἱ καλοὶ, νὰ μὴ σὲ μισῶσι δὲ οἱ κακοί.

Ο ΜΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΣ.

Ο ΑΠΡΙΛΙΟΣ ἐξημερεύει ὁ τέταρτος μὴν τῆς ἐνιαυτοῦ ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Νοεμβρίου Πουπιλίου· συνίσταται δὲ ἀπὸ τριάκοντα ἡμέρας, τὸν ὁποῖον ἀριθμὸν ἀπέδωκε πρῶτον εἰς αὐτὸν ὁ Ῥωμύλος. Ὁ Νοεμβρὸς μὲν ἐσμίχρυνε τὴν διάρκειαν αὐτοῦ εἰς εἰκοσιεννέα ἡμέρας· ἀλλ' ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ τὸν ἠῤῥῆσε πάλιν εἰς τὸ πρότερον αὐτοῦ μήκος, τὸ ὁποῖον καὶ διετήρησεν ἕκτοτε μέχρι τῆς σήμερον. Εἶναι δὲ οὗτος ὁ μόνος μὴν, τὸνομα τοῦ ὁποῖου φανερόναι τὸν χαρακτήρα τῆς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν πίπτει. Τῶν ἄλλων μηνῶν τὰ ὀνόματα παράγονται ἀπὸ Ἑθνικοὺς θεοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἦσαν ἀφιερωμένοι, ἀπὸ Ῥωμαίους· ἀντοκράτορας, ἢ, ὡς ὁ Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος, καὶ Δεκέμβριος, ἀπὸ τὴν εἰς τὸ μηνολόγιον τοποθεσίαν αὐτῶν σχετικῶς πρὸς τὸν Μάρτιον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἤρχιζε τὸν ἐνιαυτὸν ὁ Ῥωμύλος. Ἀλλὰ τὸνομα Ἀπρίλιος παράγεται ἀπὸ τὸ Λατινικὸν ῥῆμα aperire (ἀνοίγειν), καὶ ὑπαινίττεται τὴν ἀνοιξιν φύλλων καὶ ἀνθέων, καὶ τὴν συμβαίνουσαν τὸν καιρὸν τοῦτον γενικῆν ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ κόλπου τῆς γῆς ἀναβλάστησιν. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλουν ἕνα τῶν μηνῶν Ἀπρίλιον, ὡς καλοῦμεν ἡμεῖς μίαν τῶν ὥρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀνοιξιν· διότι ἀνοίγει καὶ μᾶς φανερόναι τὰ κρυμμένα ἀπὸ τὸν χειμῶνα κάλλη τῆς δημιουργίας, στολίζουσα τὰ φυτὰ πρῶτον μὲ φύλλα, ἔπειτα μὲ ἀνθὴ πρόδρομα πολλῶν ὠραίων καρπῶν, καὶ κινουσα τὰ ζῶα εἰς νέων ἄλλων ζῶων γένεσιν. Τὸν Ἀπρίλιον ἀφιέροναν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν θεὰν Ἀφροδίτην, καὶ ὠνόμαζαν αὐτὸν κάποτε Ἀφροδίσιον. Οἱ ζωγράφοι παριστάνουν γενικῶς τὸν μῆνα τοῦτον ὡς νεανίσκον, μὲ πτέρυγας εἰς τοὺς ὤμους, καὶ μὲ πλατὺν πράσινον ἔνδυμα, καλλωπισμένον μὲ στεφάνους ἐκ μινθίνης καὶ λευκακάνθης, κρατοῦντα δὲ ἴον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εἴτε καθήμενον ἐπὶ ταίρου, εἴτε κρατοῦντα αὐτὸν μὲ τὴν μίαν του χεῖρα, πρὸς ὑποδήλωσιν τοῦ Ζωδιακοῦ σημείου Ταύρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει ὁ ἥλιος τὴν 7—19ην τοῦ Ἀπριλίου.

ΠΡΕΠΕΙ, — ἔλεγεν ὁ σοφὸς καὶ ἀγαθὸς Σωκράτης, — νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν διὰ νὰ ζῶμεν· ὄχι νὰ ζῶμεν, καθὼς πράττουσιν πολλοὶ, διὰ νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν.

ΜΕΓΑΛΗ εὐτυχία νὰ συναναστρεφώμεθα μὲ ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐμποροῦμεν νὰ λαμβάνωμεν παραγγελίας καὶ παραδείγματα ἀρετῆς.